

Прѣдъ братата на Капицѣто Юпитерово
 стоаше единъ челоуѣкъ до петдесѣтъ годи-
 шинъ, съ рацѣте крѣстосаны, съ вѣждѣте по-
 чѣмренки, и съ единъ погладъ важенъ. Обле-
 клото мѣ бѣше просто безъ никакви оукраше-
 нѣа, които помѣицѣте имаха обѣчай да но-
 сатъ. Челоуѣто мѣ бѣше величѣно и пѣшиво;
 а космѣте на главата мѣ отъ озадѣ бѣха
 скрѣты подъ една глауа (башлѣкъ), която
 са держеше за едно съ дрѣхата мѣ; която
 глауа можеше да ѿ снѣме, или да ѿ бѣдигне,
 когато щеше; съ таа глауа въ онаа минѣта
 бѣше си покрѣлъ половината глава, за да ѿ
 пази отъ слѣзницѣто. Цвѣта (рѣнга) на дрѣхите
 мѣ бѣше синъ, който цвѣтъ во обѣе на Пом-
 еицѣте твѣрде мало имъ бѣше прѣатѣнъ. Ви-
 дѣше са, чи той бѣше оудаленъ отъ сака-
 ковъ дрѣгъ цвѣтъ, сирѣчь червенъ, или денъ
 и проч. на поага си имаше окачена една мал-
 ка чернилница (дивитъ, или каламаръ) и ед-
 но перо жѣлѣзно и нѣкаквы таблици по голѣмѣ
 отъ обѣикновѣннѣте. Бѣше достѣинъ за сапикас-
 ванѣ; защото на поага мѣ не са видѣше ни-
 каковъ мѣшицъ (кесѣа); какъ то въ онаа
 время мѣшеца бѣше важно и потребно нѣщо
 на обѣиклото, нека и да е билъ празденъ.

Помѣицѣте, които бѣха предадени на ве-
 свѣки и самоубѣи, твѣрдѣ рѣдко си кѣха